

BISBAT DE SANT FELIU DE LLOBREGAT

Full Dominical

ANY X ■ NÚM. 20

19 DE MAIG DE 2013

www.bisbatsantfeliu.cat / Aportació voluntària: 0,30 €

Trobada Interdiocesana a Poblet

► Més de cinc-cents preveres i diaques de les deu diòcesis catalanes, amb els seus arquebisbes i bisbes, assistiren el dilluns 22 d'abril a la trobada interdiocesana celebrada a Poblet, acompanyats per l'abat

del monestir, P. Josep Alegre. El cardenal arquebisbe de Viena, Christoph Schönborn, OP, que presidí també l'eucaristia, hi pronuncià una conferència sobre «El ministeri sacerdotal en la nova evangelització». A partir dels documents del Concili Vaticà II i del *Catecisme de l'Església Catòlica*, exposà allò que és comú del sacerdoci de tots els cristians per la gràcia que han rebut en el baptisme i allò que és propi del sacerdoci ministerial dels bisbes i preveres, que és un mitjà volgut per Déu per fer possible la plenitud del sacerdoci comú dels fidels, que s'encamina a la santedat.

GLOSSA

No ens deixi sense mossèn

Traspassà el rector d'una parròquia. El bisbe diocesà presidí les exèquies amb un bon grup de preveres. L'església parroquial era ben plena. S'hi aplegà molta gent del poble, la majoria dels membres de la comunitat parroquial i un bon nombre de persones que no freqüenten assíduament l'església. Se'ls veia a tots molt afectats pel traspàs; alguns, fins i tot, trasbalsats. Tothom era conscient que no només havia mort una persona molt coneguda, sinó un dels pals de paller de la vila, com va glossar una senyora quan, emocionada, va ressaltar que el mossèn era present en qualsevol moment de la vida del poble i dels seus habitants. Digué: «Era una persona propera a la gent. La parròquia, amb l'actitud i manera de fer del mossèn, sempre era oberta a tothom, per a les activitats religioses i espirituals i per a activitats socials i culturals». Acabà les seves paraules demanant al bisbe diocesà: «No ens deixi, senyor bisbe, sense mossèn.»

El dol compartit per la majoria de la població era un signe de l'estimació que sentien pel mossèn, i era també signe de la manera que el mossèn tenia d'exercir el ministeri, d'acollir, d'estimar, de servir, de compartir... «Posa-hi tot l'interès, no te'n despreocupis [...]. Fent-ho així, et salvaràs a tu mateix i salvaràs els qui t'escolten» (1Tm 4,15-16). La petició de la feligresa, ben

explícita, és exponent del desig de moltes comunitats parroquials que volen que un mossèn, enviat en missió, hi desenvolupi el ministeri sagrat, que és servei a la comunitat, en comunió amb el bisbe diocesà. Com lamenten la pèrdua d'aquesta presència! Com desitgen que el mossèn, servidor del Poble de Déu, participant ministerial en el sacerdoci del Crist, tingui cura de la comunitat de fidels encomanada, exercint el seu ministeri: instruint sobre els misteris de la fe, presidint la celebració de l'eucaristia, administrant els altres sacraments, practicant la caritat amb bones obres, tenint cura dels malalts, promovent la implicació dels fidels...

És comprensible aquest desig de les comunitats, que haurien de tenir consciència de la necessitat de ser més actives davant aquestes situacions; que convindria que acompanyessin amb la pregària i demanessin que alguns dels seus joves obrissin l'oïda i el cor a la veu del Senyor, que segueix cridant al seguiment, també, en la vida sacerdotal i religiosa. I que convidessin els joves a considerar la possibilitat d'una resposta generosa, vital i compromesa.

«...Sigues per als fidels un model en el parlar, en la conducta, en l'amor, en la fe, en la integritat» (1Tm 4,12-13).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Despertar de les consciències: T. More - T. Becket - J.H. Newman (2)

T. More no havia de fixar-se en un testimoniatge gaire llunyà per animar-se a arriscar la vida en l'enfrontament amb el poder polític absolut en nom de la fe i de la pròpia consciència. Quatre-cents anys abans un compatriota seu ja havia fet el mateix. Tomàs Becket (1118-1170) també va morir assassinat per ordre (o insinuació) del rei, a causa de la seva ferma posició en defensa de la llibertat de l'Església.

Les experiències de tots dos màrtirs tenen un sorprenent paral·lel, encara que amb matisos diferents. Tots dos gaudien de l'amistat i la confiança del rei i el seu «staff» governant. Els dos es van mostrar sempre fidels servidors del regne en càrrecs de màxima confiança. T. More va guanyar l'estima social, sobretot per la seva vàlua personal i professional, la seva cultura i intel·ligència. T. Becket pels seus valors personals i la seva intel·ligència en la gestió al servei, al principi de l'Arquebisbe Teobald de Canterbury i després del rei Enric II, que li va arribar a professar una gran amistat i confiança.

T. More va ser sempre laic i casat, vidu i tornat a casar. L'enfrontament amb el rei va sobrevenir quan es negà a signar l'Acta de Successió, per la qual aquell s'erigia en poder absolut sobre l'Església. Coneixem el fons religiós cristià de la seva posició gràcies a la carta que va dirigir a la seva filla Margarida des de la presó:

«Encara que estic ben convençut, benvolguda Margarida, que la maldat de la meua vida passada és tal que mereixeria que Déu m'abandonés del tot, ni per un moment deixaré de confiar en la seva immensa bondat. Fins ara, la seva gràcia santíssima m'ha donat forces per postergar-ho tot: les riqueses, els guanys i la mateixa vida, abans que prestar jurament en contra de la meua consciència.»

T. Becket va ser ordenat diaca i sacerdot per l'arquebisbe Teobald. Sent clergue ordenat va seguir al servei de la corona. La maniobra del rei va consistir a nomenar-lo arquebisbe de Canterbury, amb la qual cosa aconseguia l'objectiu de guanyar poder amic en l'àmbit de l'Església. El que ell no esperava fou que, amb aquest nomenament, T. Becket s'identifiqués totalment amb el ministeri de pastor i adoptés una vida austera, vestís l'hàbit monacal, renunciés al càrrec de canceller i es lliurés al servei dels pobres i de la pastoral al poble senzill. El rei, no obstant això, va dur a terme el seu programa de submissió de l'Església. T. Becket va haver d'exiliar-se a França, on visqué com a frare cistercenc. En tornar, confiat de les promeses de rei, no canvia les seves conviccions i aquest insinua l'assassinat, que arribarà a ser perpetrat durant l'ofici de mitjanit a la mateixa Catedral de Canterbury per guàrdies al servei de la corona. T. Becket va exclamar: «*Moro gustós pel nom de Crist i per la defensa de l'Església.*»

L'anecdòtic de tots dos màrtirs és diferent: en T. More l'anul·lació autònoma del matrimoni d'Enric VIII per interès polític i en T. Becket, la reivindicació de la jurisdicció total sobre l'Església per Enric II. Però la qüestió fonamental és la mateixa: la lluita en consciència contra el poder absolut que pretén sotmetre l'Església i posar-la al servei dels propis interessos amb procediments tan antievangèlics com la mentida, la violència i l'assassinat.

On trobar consciències tan despertes, tan pures, tan lliures, que sàpiguen només respondre davant Déu i així salvar la pròpia humanitat?

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

► NÚRIA NADAL

Pas a la felicitat

La Núria Nadal i el seu marit han volgut que els seus fills coneguessin i visquessin l'amor a Crist amb la major naturalitat possible i sense impositcions. Fa dos anys, la seva filla Cristina, de 20 anys, va entrar al noviciat de les Filles de Santa Maria del Cor de Jesús, a Madrid. A partir d'aquell moment, la seva vida i la relació amb la Cristina han canviat: són molt més felices.

Com va reaccionar el vostre entorn?

En general, la gent és respectuosa, però no ho entén. Ho veu com un tancar-se en vida, com una cosa trista, quan en realitat és tot al contrari, ningú no ho deixa tot per tancar-se en la tristor. Vaig sentir una alegria immensa quan una persona em va donar l'enhonorabona; em va sorprendre.

Com ha evolucionat la relació amb la Cristina?

La separació per a mi va ser dura. El dia que la vam deixar a Madrid vaig sentir que ja no la tornaria a tenir com fins llavors. Però amb el temps he de dir que em sento molt unida a ella i molt unida en Crist: veig que ella té una vida plena; ho ha deixat tot per Crist i, el més important, és feliç! Quan parlem m'adono que vivim i sentim el mateix, que ens entenem, encara que ella em porta molt avantatge i em dóna exemple en moltes coses.

La seva vivència de la fe ha canviat?

Sempre he estat una persona amb fe; era l'única cosa que m'omplia i em feia feliç. He intentat portar una vida d'oració i de reflexió, amb els meus alts i baixos. Estava una mica estancada, però l'entrada de la Cristina en el noviciat ha estat per a mi com un revulsiu, he sentit amb força la necessitat de tornar a mirar Déu com a Pare que m'estima. He reprès amb força la vida d'oració i l'acostament a l'Eucaristia.

Òscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Crist lliurat al Pare i a nosaltres

Així trobem Jesús en l'Eucaristia: tal com el trobem en la Creu i en la Resurrecció: lliurat plenament al Pare i a nosaltres. En l'Eucaristia tot tendeix a que Crist es faci present per lliurar-se als participants.

En la pregària, tal com ha restat estructurada després del Concili Vaticà II, s'invoca també l'Esperit Sant en l'anomenada *epiclesi de consagració*. Recordem que, en l'*epiclesi*, la força divina de l'Esperit, sempre unit a la Paraula, fa que la *memòria* sigui realment *misteri de fe*: que sigui memorial de la presència de Jesucrist, viu i gloriós, que es pot fer present arreu. Ell pot inclinar-se amb amor sobre cada un de nosaltres; pot acomplir la seva promesa: «Jo seré amb vosaltres, dia rere dia, fins a la fi del món.»

Jesús ofert al Pare vol dir que l'Eucaristia és també el sacrifici en el qual Crist fa ofrena de si mateix al Pare, en la comunitat de l'Església i amb tota ella.

Jesús ofert a nosaltres ens fa viure en plena comunió amb el Pare en un sol Esperit. Per això hi ha una segona invocació, en la celebració de l'Eucaristia, que és l'*epiclesi de comunió*, perquè en ella supliquem que l'Esperit uneixi en un sol cos els qui participem del Cos i la Sang de Crist.

Dr. Josep M. Rovira Beloso

(Déu fa créixer les persones.

Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

HECHOS DE VIDA

La alegría según Francisco de Asís

—«Sin un corazón contento y alegre... no hay bien en el mundo que valga, ni mal que nos pueda abatir y dañar... si estamos contentos y alegres.

—»La tristeza no puede herir a un siervo de Cristo... si rebosa alegría.

—»Intenten mostrarse siempre alegres... en el Señor.

—»Debemos encontrar la alegría y la santa complacencia en las palabras y en las obras de Jesús (Evangelios) y así conducir con gozo y alegría a los hombres... al amor de Dios.

—»La alegría es el resultado necesario de las virtudes fundamentales. La fe, la esperanza y la caridad no tendrían todo su poder si... no llevasen consigo la alegría.

—»La alegría es la flor y el fruto de la vida cristiana.

—»La alegría es el estado definitivo de la personas... que Dios ama.»

Francisco entendiò i ensenà que:

—sin alegría todo se borra,
—sin alegría todo se apaga,
—sin alegría todo cansa,
—sin alegría todo muere.

Los terciarios franciscanos tienen una regla que les pide:

—«Han de ser mensajeros de la perfecta alegría.
—»Han de esforzarse para llevar a todos gozo y esperanza.»

J. M. Alimbau

LA FAMÍLIA, AVUI

Estimar pare i mare

Estimar pare i mare és el quart manament. Hem nascut com a fruit de l'amor, i l'amor amb amor es paga.

L'amor conjugal engendra família. Els pares acompanyen els fills al llarg de la vida. No són possessió seva. Han de tenir clar que serveixen a la vida, a unes vides que s'orienten a crear el seu propi futur. Per això, la tasca fonamental dels pares és educar en la llibertat. En dependran totes les opcions de futur. Com diu Jaques Leclercg: «Que no succeeixi que, per por que els fills utilitzin malament la llibertat, de joves no els ajudin a exercir-la, per poder concloure, quan són grans, que no la saben exercir.»

La família és un bé. Les seves tasques: acollir la vida i educar persones, són valors i tasques insubstituïbles. La família és el lloc de la persona, on troba el bé i la felicitat. Valors que els han de fer possibles tots els membres: pares i fills. La llar familiar no és una pensió barata o un hotel amb entrada i sortida gratuïtes. Tots els membres són responsables de la felicitat i del bé familiar: pares i fills. Del comportament, de la resposta, de l'amor dels fills envers els pares, en depèn també la felicitat i el bé dels pares, perquè, com diu el Vaticà II, els fills col·laboren en el bé dels pares. El matrimoni és un amor en reciprocitat, també els fills han d'estimar els pares en reciprocitat. Pius XII deia que els dolors de part de la mare duren tota la vida, perquè una mare i un pare sempre pateixen pels seus fills. De la mateixa manera, pel do que han rebut de la vida, per agraïment, els fills han d'estimar els pares, sempre, en tota situació.

Dr. Manuel Claret

Delegat de Pastoral Familiar

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

Es reprèn el temps de durant l'any.

20. ■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.) [Sir 1,1-10 / SI 92 / Mc 9,14-29]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i dels esparters.

21. ■ **Dimarts** [Sir 2,1-13 / SI 36 / Mc 9,30-37]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

22. ■ **Dimecres** (□ Barcelona) [Sir 4,12-22 / SI 118 / Mc 9,38-40]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826).

23. □ **Dijous** [Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / SI 39 / Lc 22,14-20]. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.

24. ■ **Divendres** [Sir 6,5-17 / SI 118 / Mc 10,1-12]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe.

25. ■ **Dissabte** [Sir 17,1-13 / SI 102 / Mc 10,13-16]. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i doctor de l'Església; sant Gregori VII, papa (1073-1085), abans monjo Hildebrand.

26. □ ✚ **Diumenge vinent**, la Santíssima Trinitat (litúrgia hores: 4a setm.) [Pr 8,21-31 / SI 8 / Rm 5,1-5 / Jn 16,12-15]. Sant Felip Neri (Florència 1515 - Roma 1595), prev., fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Zacaries, bisbe.

DIUMENGE DE PENTECOSTA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, expiren / i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

La vinguda de l'Esperit Sant. Pintura de Henao

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,8-17)

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals, sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tinguéssim l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

Germans, nosaltres tenim un deute, però no amb la carn, que ens obligaria a viure com demana la carn. Perquè si visquéssiu així, moríreu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu.

Tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!» Així l'Esperit s'uneix personalment al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que som frim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,15-16.23b-26)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:

«Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre.

Qui m'estima, farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrà a viure amb ell. Els qui no m'estimen, no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,1-11)

Al llegar el día de Pentecostés, estaban todos reunidos en el mismo lugar. De repente, un ruido del cielo, como de un viento recio, resonó en toda la casa donde se encontraban.

Vieron aparecer unas lenguas, como llamaradas, que se repartían, posándose encima de cada uno. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en lenguas extranjeras, cada uno en la lengua que el Espíritu le sugería.

Se encontraban entonces en Jerusalén judíos devotos de todas las naciones de la tierra. Al oír el ruido, acudieron en masa y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propio idioma. Enormemente sorprendidos, preguntaban: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partes, medos y elamitas, otros vivimos en Mesopotamia, Judea, Capadocia, en el Ponto y en Asia, en Frigia o en Panfília, en Egipto o en la zona de Libia que limita con Cirene; algunos somos forasteros de Roma, otros judíos o prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las maravillas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran, / y vuelven a ser polvo; / envías tu aliento y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras. / Que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,8-17)

Hermanos: Los que viven sujetos a la carne no pueden agradar a Dios. Pero vosotros no estáis sujetos a la carne, sino al espíritu, ya que el Espíritu de Dios habita en vosotros. El que no tiene el Espíritu de Cristo no es de Cristo. Pues bien, si Cristo está en vosotros, el cuerpo está muerto por el pecado, pero el espíritu vive por la justificación obtenida. Si el Espíritu del que resucitó a Jesús de entre los muertos habita en vosotros, el que resucitó de entre los muertos a Cristo Jesús vivificará también vuestros cuerpos mortales, por el mismo Espíritu que habita en vosotros.

Así pues, hermanos, estamos en deuda, pero no con la carne para vivir carnalmente. Pues si vivís según la carne, vais a la muerte; pero si con el Espíritu dais muerte a las obras del cuerpo, viviréis.

Los que se dejan llevar por el Espíritu de Dios, esos son hijos de Dios. Habéis recibido, no un espíritu de esclavitud, para recaer en el temor, sino un espíritu de hijos adoptivos, que nos hace gritar: «¡Abba!» (Padre). Ese Espíritu y nuestro espíritu dan un testimonio concorde: que somos hijos de Dios; y, si somos hijos, también herederos; herederos de Dios y coherederos con Cristo, ya que sufrimos con él para ser también con él glorificados.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 14,15-16.23b-26)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos:

«Si me amáis, guardaréis mis mandamientos. Yo le pediré al Padre que os dé otro defensor, que esté siempre con vosotros.

El que me ama guardará mi palabra, y mi Padre lo amará, y vendremos a él y haremos morada en él. El que no me ama no guardará mis palabras. Y la palabra que estáis oyendo no es mía, sino del Padre que me envió. Os he hablado de esto ahora que estoy a vuestro lado, pero el Defensor, el Espíritu Santo, que enviará el Padre en mi nombre, será quien os lo enseñe todo y os vaya recordando todo lo que os he dicho.»

COMENTARI

Un Esperit d'enteniment

Som al final del camí pasqual. El Ressuscitat ens fa el do del que ell ha rebut del Pare: l'Esperit Sant. L'evangeli d'avui posa en relació directa el resultat del manament nou que Jesús ens dona, l'estimació, amb el do de l'Esperit Sant. Jesús ens ha estimat fins a l'extrem, com a expressió de l'amor amb què el Pare l'estima a ell i a nosaltres. La missió que ens encomana és la de fer nostra aquesta mateixa estimació: estimar-lo a ell, i en ell al Pare, d'una banda; i estimar-nos entre nosaltres, com a senyal de la seva presència entre nosaltres. D'aquesta manera, l'estimació esdevé un senyal sacramental de la presència de Déu en la co-

munitat de deixebles, que és l'Església. I l'estimació, recordem-ho, no és un sentiment, sinó un compromís que es fa realitat en la vida de cada dia: en l'acompliment dels seus manaments.

D'aquesta manera, Jesús pregarà perquè el Pare ens doni un altre Defensor. Com ens diu l'evangelista, el do de l'Esperit és fruit de la pregària d'intercessió del Ressuscitat envers nosaltres davant del Pare. Jesús prega per nosaltres, cada dia, fins a la fi del món.

L'Esperit és qualificat de *Defensor*, un mot que tradueix el grec *Paráctetos* i que també podríem traduir per *consolador*. El qui defensa en el perill, el qui consola en la persecució, en definitiva, *el qui fa costat*. L'Esperit és el qui fa costat al creient i a la comunitat de deixebles

enmig de les proves de la vida, tot al llarg de la història. Durant la seva estada al món, Jesús mateix ha defensat els seus. Basta pensar en l'escena de l'arrest de Jesús a Getsemaní.

La tasca principal de l'Esperit, segons aquest relat evangèlic, és la d'excitar el record i fer entendre. En la tradició bíblica el record no és només una operació mental, és sobretot una implicació personal. Recordar les paraules de Jesús i entendre-les és fer-les pròpies, assimilar-les i pair-les, per fer-les vida de la pròpia vida.

Que l'Esperit del Pare i del Ressuscitat ens mogui a recordar les paraules i les obres de Jesús per tal de fer-les vida ara i sempre.

Jordi Latorre, SDB

AGENDA

BISBAT DE SANT FELIU DE LLOBREGAT

ATENTS AL MÓN EN TEMPS DE CRISI

dimecres, 22 de maig de 2013,
a les 20.00 a la Casa de Cultura La Vila
(Francesc Santacana, 13, Martorell)

TAULA RODONA:
CRISI I OCUPACIÓ:
HI HA OPORTUNITATS?

Taula rodona a Martorell: «Crisi i ocupació: hi ha oportunitats?». 22 de maig, 20 h. Aquesta serà la novena vegada que l'Equip de Pastoral Obrera del bisbat organitza una taula rodona de contingut social. En aquesta ocasió serà a la Casa de Cultura La Vila (c/ Francesc Santacana, 13), de Martorell, en relació especialment a la qüestió de l'ocupació laboral. Els ponents seran el bisbe Agustí Cortés; el professor d'economia a la Universitat de Lleida i membre de Justícia i Pau, Rafal Allepuz; el regidor de Promoció Econòmica municipal, Lluís Amat; el secretari general de CCOO del Baix Llobregat, Toni Mora; amb la moderació d'Isabel Alexandre, treballadora social de Càritas a Martorell.

Sortida lúdica per a religiosos i religiosos. La Delegació de Vida Consagrada ha organitzat per al proper dissabte dia 25 una excursió, emmarcada en l'Any de la Fe, per tal de crear un espai per compartir la fe, en un ambient distès i de germanor. La sortida tindrà per destí Sant Martí Sarroca, a l'Arxiprestat de Vilafranca. Allà es visitarà el castell i l'església, on se celebrarà l'euca-

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Èxit del pelegrinatge diocesà «resseguint les petjades de sant Pau». Del 28 d'abril al 7 de maig un grup de 36 persones de la diòcesi, acompanyats pel P. Josep Maria Sanromà, osb, delegat diocesà de la pastoral de turisme, pelegrinatges i santuaris, van resseguir les petjades de sant Pau per terres de Turquia, en un pelegrinatge emmarcat en l'Any de la Fe. El bisbe Agustí, que per motius de salut no va poder acompanyar finalment el grup, sí que va acostar-se a l'aeroport el dia de l'arribada, compartint amb els pelegrins la joia i la satisfacció de l'experiència realitzada durant el viatge.

ristia, i després, hi haurà el dinar. Per a més informació podeu trucar al tel. 936 327 630.

IX Jornada de Pastoral de la Salut, a Martorell. Divendres 24 de maig, de 9 a 13.30 h. El Servei d'Atenció Espiritual i Religiosa de l'Hospital Sa-

grat Cor organitza aquesta jornada, que tractarà dels nous llenguatges per apropar-se a les necessitats espirituals i religioses. El ponent principal serà Mn. Ramon Prat, vicari general de la diòcesi de Lleida i hi haurà també una taula d'experiències. Per a més informació: hospital@sagratcormartorell.org, tel. 937 752 200.

Pastoral del Sord. Conferència per a pares sobre «Evangelitzar a través de las Redes Sociales» amb Josep M. Adell, el dimarts 21 a les 18.45 h. Col·loqui amb adolescents sobre «Año de la Fe: Confianza en Dios»

amb Núria Recto de Pro Vida, el dimarts 21 a les 18.45 h. Conferència per a avis i famílies sobre «Evangelitzar a través de las Redes Sociales» amb Josep M. Adell, el dissabte 25 a les 19.30 h. A la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta 68, entrada pel c/ Benet Mercadé 25 o pel jardí del c/ Sant Marc). Interpretades amb llengua de signes per als sords.

ESPIRITUALITAT

Activitats dels GOA. Dissabte 25 de maig, sortida mariana al santuari del Solsonès. Dijous 30 de maig, jornada eucarística: a les 10 h, missa i adoració fins a les 13 h; a les 17 h, adoració i cloenda amb missa a les 18 h. Als locals dels GOA, c/ Gran de Gràcia 237, pral. 2a. Per a més informació: tel. 932 181 005.

FORMACIÓ

La litúrgia, cimal i font de l'evangelització. Dimecres 22 de maig, de 10 a 13.15 h. Jornada d'estudi organitzada per l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, amb els ponents Dr. Manuel González i Dr. Félix M. Arocena. Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació 231, Barcelona).

CATEDRAL

Dedicació del temple. 26 de maig, 12 h. Eucaristia presidida pel bisbe Agustí. La Coral Parroquial de Piera animarà litúrgicament els cants de la celebració.

ECO DE LA PALABRA

Despertar de las conciencias: T. Moro - T. Becket - J.H. Newman (2)

T. Moro no tenía que fijarse en un testimonio muy lejano para animarse a arriesgar la vida al enfrentarse con el poder político absoluto en nombre de la fe y de la propia conciencia. Cuatrocientos años antes un compatriota suyo ya había hecho lo mismo. Tomás Becket (1118-1170) también murió asesinado por orden (o insinuación) del rey, a causa de su firme posición en defensa de la libertad de la Iglesia, y su negativa a someterse a la pretensión de Enrique II.

Las experiencias de ambos mártires guardan un sorprendente paralelo, aunque con matices diferentes. Ambos gozaban de la amistad y la confianza del rey y su «staff» gobernante. Los dos se mostraron siempre fieles servidores del reino en cargos de máxima confianza. T. Moro ganó el aprecio social, sobre todo por su valía personal y profesional, su cultura e inteligencia. T. Becket por sus valores personales y su inteligencia en la gestión al servicio, al principio del arzobispo Teobaldo de Canterbury y después del rey Enrique II, que le llegó a profesar gran amistad y confianza.

T. Moro fue siempre laico y casado, viudo y vuelto a casar. El enfrentamiento con el rey sobrevino cuando se negó a firmar el Acta de Sucesión por la que aquel se erigía en poder absoluto sobre la Iglesia. Conocemos el fondo religioso cristiano de su posición gracias a la carta que dirigió a su hija Margarita desde la prisión:

«Aunque estoy bien convencido, mi querida Margarita, de que la maldad de mi vida pasada es tal que merecería que Dios me abandonase del todo, ni por un momento dejaré de confiar en su inmensa bondad. Hasta ahora, su gracia santísima me ha dado fuerzas para postergarlo todo: las riquezas, las ganancias y la misma vida, antes que prestar juramento en contra de mi conciencia.»

T. Becket fue ordenado diácono y sacerdote por el arzobispo Teobaldo. Siendo clérigo ordenado siguió al servicio de la corona. La maniobra del rey consistió en nombrarle arzobispo de Canterbury, con lo cual lograba el objetivo de ganar poder amigo en el ámbito de la Iglesia. Lo que él no esperaba fue que, con este nombramiento, T. Becket se identificase totalmente con el ministerio de pastor y adoptase una vida austera, vistiese hábito monacal, renunciase al cargo de canciller y se entregase al servicio de los pobres y de la pastoral al pueblo llano. El rey, sin

embargo, llevó a cabo su programa de sometimiento de la Iglesia. T. Becket tuvo que exiliarse a Francia, donde vivió como fraile cisterciense. Al regresar, confiado de las promesas de rey, no cambia sus convicciones y este insinúa el asesinato, que llegará a ser perpetrado durante el oficio de medianoche en la misma Catedral de Canterbury por guardias al servicio de la corona. T. Becket exclamó: «*Muerto gustoso por el nombre de Cristo y por la defensa de la Iglesia.*»

Lo anecdótico de ambos mártires es diferente: en T. Moro la anulación autónoma del matrimonio de Enrique VIII por interés político y en T. Becket, la reivindicación de la jurisdicción total sobre la Iglesia por Enrique II. Pero la cuestión fundamental es la misma: la lucha en conciencia contra el poder absoluto que pretende sojuzgar la Iglesia y ponerla al servicio de los propios intereses con procedimientos tan antievangelicos como la mentira, la violencia y el asesinato.

¿Dónde hallar conciencias tan despiertas, tan puras, tan libres, que sepan sólo responder ante Dios y así salvar a la propia humanidad?

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat